

[Christmas Møller.]

højtærede Justitsminister, at vi synes ikke, at Justitsministeren skulde have blandet sig i det, men at denne Sag, en Gang paa-begyndt, som andre Retssager angaaende Borgere her i Landet, maatte være fortsat.

Jeg vender mig derefter til Spørgsmaalet om den økonomiske Politik i Landet. Det er jo efterhaanden, saaledes som det nu diskuteres Mand og Mand imellem, næsten alene blevet et Spørgsmaal om Kapitalmagten, et Spørgsmaal om Renter og om Renteslaveri, og der anlægges Betragtninger Landet over, om hvilke man har Lov til at sige, at de er meget lidt i Overensstemmelse med de faktiske Forhold i dette Land. Der føres ogsaa et Sprog, forkyndes en Politik, der er paa virket andetsteds fra, men om hvilken det snart kan bevises, at man paa de Steder, hvor man søger sine Impulser, aldeles ikke effektuerer denne Politik.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed over for dette høje og kyndige Folketing fremlægge det Talmateriale, som jo kunde gives, Tal, som viser, at al Tale om Storkapital og Højfinans o. s. v. er Tale hen i Vind og Vejr. Folketinget kan naturligvis disse Tal. Men jeg vil gerne have Lov til at sige, at denne Tale har man jo laant fra Bevægelser udefra, den er importeret. Det kunde dog maaske derfor være rart, at man nævnte, at i den tyske Nazismes Hovedorgan, „Angriff“, Dr. Goebbels', Propagandaministerens Blad, hedder det med Hensyn til Renteslaveri og Rentefrihed:

„Nej, saa ligetil er Sagen ikke. Det er rigtigt, at en Gruppe Personer kan aftale indbyrdes at yde hinanden rentefri Laan. Men saa vil enhver, der laaner Penge ud, tabe nøjagtigt det samme, som han vinder, naar det bliver hans Tur at laane Penge. Forudsætningen er naturligvis, at alle Medlemmer har samme Rettigheder. Er det ikke Tilfældet, saa vinder naturligvis de, der kom hurtigst i Besiddelse af Pengene og beholdt dem længe, medens de andre taber. Men saa er det praktisk et Lotteri Rentefrihed, har kun propagandamæssig Værdi og sigter paa at vildlede Publikum —“

Jeg tror, der er Grund til, at der her for Tinget citeres disse Ord fra Nazismens Side, fordi der fra mange af dem, som for Tiden optræder som Ledere, føres en Tale om Renteslaveri o. s. v., en Tale, som man maaske har Lov at sige, at man hørte en Gang imellem, inden de nuværende Magthavere i Tyskland kom til, medens de nu, da de er ved Magten, taler, som jeg her har citeret det.

Der føres en Tale mod Kapital og Renteslaveri og mod Pengepolitikken, som jeg tror, det er nødvendigt klart og tydeligt at tage Afstand fra. Man kan efter min Opfattelse sige det paa en lignende Maade, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde det — jeg synes dog, han glemte noget —, at i Virkeligheden staar Kommuniste og Retsstatsfolk, Rentefri Andelspenge-Folk og „Jord, Arbejde, Kapital“ saamænd Side om Side i denne Sag. Jeg synes blot, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen glemte sit eget Parti — her ser jeg ikke paa Partiets Praksis for Tiden, hvor de bliver bremset, men paa deres Teori, der gav sig Udtryk i det glimrende Formueskatteforslag fra 1924, der skulde have indbragt 444 Mill. Kr., som den højtærede Statsminister er saa bedrøvet over, han ikke fik.

Hvad er Socialdemokratiets egentlige Politik? Det er ikke Afskaffelse af Kapitalen, men Afskaffelse af den private Kapital, og derfor synes jeg, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen passende kunde have taget Socialdemokratiet med, thi det hører i Virkeligheden hjemme der.

Den højtærede Statsminister, Socialdemokratiet og Regeringen kan maaske overgangsmæssigt glæde sig over Uroen og Usikkerheden i Kredse, som ikke har hørt til Socialdemokratiet tidligere; men hvis Regeringen ikke kan skabe Tillid, hvis Regeringen ikke kan skabe Orden, hvis Regeringen ikke kan skabe de Foranstaltninger, som er de effektiveste mod al den Slags, saa vil det i det lange Løb vende sig imod Regeringen selv.

I denne Forbindelse er det nødvendigt for mig at sige til det ærede Medlem Hr. Krag, der talte som Ordfører for Partiet Venstre, at det interesserer ikke saa forfærdelig meget, hvad „store Kredse“ vil sige med Hensyn til den førte Valutapolitik; det ærede Medlem Hr. Krag kan jo ikke være i Tvivl om, at han og hans Bedømmelse af den spiller en afgørende Rolle. Det ærede Medlem Hr. Krag sagde — jeg har ikke Citatet ved Haanden, men det ærede Medlem vil ikke benægte det — for ikke saa forfærdelig lang Tid siden, at naar man gik til 22½ ved hans Forlig i 1933, var det velovervejede, stærke Grunde, der talte derfor. Det interesserer ikke, siger jeg, hvad et stort Antal siger. Nej, det, der interesserer, er: Hvad siges der i denne Sal af de Herrer, som har Ansvaret?

Det ærede Medlems Dagsorden, som jo var mere end en Dagsorden, idet den nærmest var en hel økonomisk Plan, maa jeg